

[Klaus Hækkerup]

regeringen også lyttet til, og det har regeringen taget højde for ved at stille et ændringsforslag, der tilgodeser dem, der er reelle hovedaktionærer, dem, der virkelig har sparet op i deres virksomhed til deres pension.

Jeg skal ikke kommentere de sytten andre ændringsforslag, regeringen har stillet. Jeg synes, de alle sammen er rimelige og et udtryk for, at vi har en regering, der forstår at lytte både til den ene og til den anden side i befolkningen og i Folketinget.

Ser vi på lovforslag nr. L 290 om nedsættelse af aktieomsætningsafgiften og ophævelse af kapitaltilførselsafgiften, må man undre sig en smule over den holdning, Venstre og De Konservative har indtaget. Jeg har lagt mærke til, at hr. Kirkegaard og hr. Peter Brixtofte har givet udtryk for, at det vil de ikke stemme for, fordi de synes, at det skal betragtes som en helhed.

Hertil er der vel kun én ting at sige, og det er, at vi står over for borgerlige stemmer, der sover, når det gælder om at få reel indflydelse i dansk politik, og det er sørgeligt, at vi kan slutte denne folketingssamling af med at observere, at de borgerlige partier, Venstre og De Konservative i hvert fald, har valgt at gå i dvale. Man må håbe, at de over sommeren forpupper sig og vågner op til en ny virkelighed. I hvert fald vil jeg sige, at det er fuldkommen uforståeligt, at de ikke kan stemme for ændringerne i lovforslag nr. L 290.

Kai Dige Bach (KF):

Den private ejendomsret er selve livsnerven i det privatkapitalistiske system, som har vist sig at være andre systemer overlegent med hensyn til at sikre størst velfærd og velstand for hele samfundet og dets borgere.

Balancen i ejerforholdene i dansk erhvervsliv vil med lovforslag nr. L 289 blive yderligere forrykket fra individuelt privateje til central dominans fra store fonde. Det er stadig væk sådan, at de store fonde LD, ATP og alle pensionskasserne ikke betaler skat af avancer på aktier, på udbytter og på ejendomme. De betaler heller ikke realrenteafgift, og derfor vil deres interesse selvfølgelig automatisk forøges. Samtidig ser man, at med 3-års-reglen for aktieinvesteringer er interessen faldet hos private. Den har haft positive virkninger på investeringslysten med henblik på en forøgelse af den

private opsparing i form af direkte, langsigtede investeringer i vort erhvervsliv, og jeg finder det besynderligt, at man nu ændrer disse regler.

At 3-års-reglen kun fastholdes for børsnoterede aktier med en kursværdi på 100.000 kr., kan jeg heller ikke se det fornuftige i. Det er netop i de mindre, unoterede selskaber, at disse aktiekøbsbeløb har den største værdi for selskabernes kapitaltilførsel.

Forslaget er også urimelig kompliceret, og der er bestemt ikke tale om nogen forenkling i forhold til gældende regler. Forskelsbehandlingen mellem børsnoterede og unoterede aktier er ulogisk og urimelig. De meget udviklede regler vil helt sikkert give anledning til store praktiske problemer såvel hos revisorer og skattemyndigheder som hos skatteyderne. En isoleret begunstigelse af børsnoterede virksomheder vil vanskeliggøre mindre virksomheders muligheder for at rejse ny kapital, og tilsvarende vil reglerne medføre, at medarbejderaktier bliver mere fordelagtige i større virksomheder end i mindre virksomheder.

Sammenfattende kan man om privates opsparing i aktier fastslå:

- At det er en langsigtet investering, der direkte kommer erhvervslivet til gode.
- At det er en risikofyldt form for opsparing, hvor vederlaget for at foretage opsparingen for langt størstedelens vedkommende vil være at hente i en eventuel kursavance.
- At jo mere privates aktiebesiddelse er udbredt i befolkningen, og jo større aktieopsparingen er hos de enkelte, jo mere udbredt og jo større vil interessen være for at genskabe tilliden til erhvervslivet.
- At både børsnoterede og ikkebørsnoterede selskaber har en klar interesse i, at der er mulighed for, at deres aktier kan spredes i den almindelige befolkning.

Forslaget om beskatning af aktieavancer vil formindske lysten hos enkeltpersoner til at løbe en risiko og investere i erhvervsvirksomheder. I stedet vil man foretrække passive investeringer med betydelig mindre risiko. Det privatkapitalistiske system bygger i høj grad på, at man ved at løbe en risiko til gengæld har mulighed for at opnå en økonomisk gevinst. Fjerner man de økonomiske incitamenter, herunder muligheden for formuedannelse, slår man dynamikken i samfundet i stykker med tab af velstand og velfærd til følge.